

Foretræde for Beskæftigelsesudvalget

På vegne af 12 borgere fra Odense og Slagelse kommuner anmoder vi – Handicapidrættens Videnscenter – om foretræde for Beskæftigelsesudvalget.

De 12 borgere er alle visiteret til et langvarigt ressourceforløb og deltager som følge deraf i Handicapidrættens Videnscenters (m.fl.) projekt: *Ressourceforløb – bevægelse, uddannelse, arbejde*. I løbet af første del af dette forløb, er de 12 deltagere blevet enige om, at de gerne vil fortælle politikerne om, hvordan de på egen krop har oplevet at gennemgå et langvarigt og opslidende sagsforløb på jobcentret frem mod et ressourceforløb.

De vil desuden gerne give deres bud på, hvad der rent faktisk virker i forhold til at støtte dem til at få et mere tilfredsstillende liv med uddannelse eller arbejde. To af deltagerne vil fortælle deres historier som samtidig er kød og blod på følgende overordnede punkter, vi finder kritisable i forhold til kommunernes ageren i forhold til mennesker på kanten af arbejdsmarkedet:

Umyndiggørelse, mistro og manglende respekt

Der bliver truffet beslutninger hen over hovedet på én, som man ikke har mulighed for at sige nej til. Man mister muligheden for selvbestemmelse. Systemet lytter ikke til, hvad man siger, og heller ikke til udtalelser fra fx læger eller andre instanser. Man mødes med mistro og anses for at ville snyde systemet.

Kaos i sagsforløbet

Der er stor forskel på indsatsen og samarbejdet fra sagsbehandler til sagsbehandler, fra kommune til kommune. Sagsbehandlerne bliver skiftet ud i tide og utide, og man skal starte forfra hver gang – og ofte starte i en helt ny retning. Det forhæler forløbet og frustrerer borgeren.

Tid

Rigtig mange mennesker går i årevis i systemet uden at vide, hvad der kommer til at ske med deres sag og deres liv. Skiftende sagsbehandlere, praktikker og arbejdsprøvninger og ventetid på lægeerklæringer og udredninger, som siden ikke bliver brugt til noget, udsætter processen igen og igen.

Økonomi

Jo færre penge, man har, jo flere ressourcer bruger man på basal overlevelse i stedet for fremskridt i sit forløb. Flere er afhængige af økonomisk hjælp fra venner og familie til basale ting, hvilket er nedværdigende for den enkelte. Lavere ydelser gør ikke folk mere raske.

Loven følges ikke

Flere har eksempler på, at kommunerne handler i direkte strid med loven eller intentionerne bag lovgivningen. Fx ressourceforløb uden indhold. Desuden er lovgivning formuleret sådan, at kommunerne i høj grad kan fortolke den forskelligt.

Arbejdsprøvninger uden mening

Arbejdsprøvninger til fx fleksjob handler udelukkende om at presse folk så meget op i tid som muligt – ikke om at finde det rigtige job. Flere har eksempler på meningsløse arbejdsprøvninger, der kun resulterer i mere stress og frustration, eller at sagsbehandleren slet ikke ved, hvor de har været henne i arbejdsprøvning.

Resultat: Man bliver dårligere og dårligere, mere og mere syg af at gå i det system, der burde hjælpe én videre i livet. Og det har store konsekvenser både for den enkelte og for familien.